

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

Dolomity & Alpy 1997

červenec 1997

Dolomiti

Neděle 13. 7. 1997

Cink, cink, budíček! Zvonce krav jsou neúprosné. Bohužel vstáváme. Krávy jsou z nás lehce nervózní. My z nich také. Chutná jim batoh, karimatka a jsou zvědavé. Jsou to však hloupá telata, čumí a čumí a čumí. Alespoň se rychleji sbalíme.

Po vydatné snídani vyrážíme (jen k autu). Po dlouhém a dlouhém přebalování vyrážíme do terénu. Nejvíc se všem líbila „cesta kastrátů“ (kluci nahoře byli jako vyměnění). Monte Piano 2300 m bylo piánko na rozehřátí. Ovšem ten výhled! Paráda!

Výhled z Mt. Piana

Hory všude kolem, slunce svítí, pohoda. Válíme se, koukáme, kocháme se a plánujeme další výstupy. Je spousta možností až nad naše možnosti. Po několika hodinách kochání a válení jsme sestoupili dolů. Všude cestou jsou

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

zákopy, díry, důlky, dráty, střílny z 1. světové války. Italové jsou srandovní. Pamětní desky a pomníky neberou konce. Je tu taky zvonice a vrcholová kniha.

Jdeme dolů a dolů, zase krávy zvoní a žvýkají. Chceme taky něco žvejknout – vaříme večeři. Někteří knedlíky se svíčkovou (děs a hrůza). Já se jdu radši koupat. Jsou tu na parkovišti kamarádi kotlíkáři z Frydku-Mistku. Mají kytaru a tak zpíváme a je nám fajn.

Jaga

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

Pondělí 14. 7. 1997

Po noclehu na naší oblíbené kraví louce vyrážíme na Tre Cime. Jaga valí jako blázen, neb se ráno nadopovala nějakým práškem.

Tre Cime

Na Rif. Auronzo těžce sháníme vodu. Nakonec vše vyřešilo WC. Na chatě Lavaredo svačíme. Pivo tu stojí asi 150 za 0,5 l (to jen tak pro informaci). Je tu spousta lidí a bikerů.

No, a když už je tu po cestě kopec, tak proč si na něj nevylézt, že jo?! A tak se drápeme na Paternkofel (2744 m). Pod vrcholovou ferratou necháváme zlenivělou Jagu. Lezeme bez úvazků, čímž si vysloužíme přezdívku „quattro stupido“.

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

Dolomitské vlčí máky

Z kopce vede cesta dolů tunelem. Škoda, že nemáme baterky. No, aspoň to bylo romantické.

Od Drei Zinnen Htt. se vracíme po druhé straně Tří Čim a od Rif. Auronzo jedeme stopem dolů.

Dole náš palubní počítač opět mínil, že jsou málo umytá skla, a zařídil pořádný déšť. Po večeri v dešti se přesunujeme na nádherný flek pod Tofanami.

Martin

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

Úterý 15. 7. 1997

Tofana di Rozes

Tento den se nám hezky vydařil. Vybatolili jsme se do aprílového rána. Na obloze se honily mráčky různých odstínů a nacucanosti a počasí ne a ne se rozhodnout, jaký bude den. A nakonec bylo hezky.

Vyběhli jsme na Tofanu di Rozes (3225 m), stříhli si via ferratu Giovanni Lipella a zase seběhli dolů. Sice sem tam sprchlo, ale vrcholový kotol byl mocný a bujaré sjíždění sněhových polí završilo veselou cestu.

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

Vrcholový hřebínek Tofany

Pak jsme si ještě skákli do Cortiny koupit pár pohledů a vínečko, International Herald Tribune a broskvičky. Večer nám Pítrš přečetl pár komických historek z Heraldla. Zejména Jelcinovo rybaření nás zaujalo. A pak už vyčurat a spát.

Peťa

První

Obsah

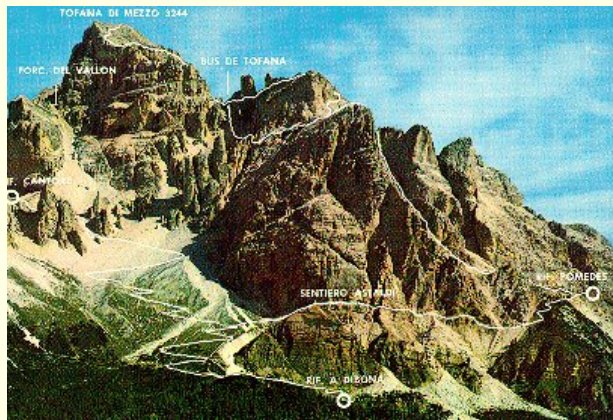
Poslední

Zpět

Konec

Středa 16. 7. 1997

Cesta na Tofanu di Mezzo

V krásném ráncu se spoustou rosy vyjíždíme na chatu Dibona a v 9.14 vyrážíme směrem na Tofana di Mezzo. Skupina A (Pítrš + Jaga) po snadnější cestě, skupina B (Peťa + Martin + Michal) černou ferratou. Obě cesty se sbíhají u skalního okna Bus Dolomiti a odtud pokračují společně na vrchol.

Obě skupiny záhy čelí nečekaných překážkám: skupina A zvolí špatný žlab, který ji po intenzívním výstupu zavede do slepého sedla kousek pod vrcholem, skupina B narazí na ferratě na tři čety vojska v plné polní. Nakonec skupina A sestoupí zpět do základního tábora, skupina B se zdržením

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

Exponovaná trasa

pokračuje na vrchol. Obě skupiny se šťastně setkávají u chaty Dibona v pět hodin odpoledne. Podle toho, co říkali vojáci, má být až do pondělka pěkně.

Večere je zpestřena průjezdem motorkářů na Apriliích a umytím Jagy, která se mění v jiného člověka (Peťa se taky umyl – to pro úplnost). Večer plánujeme další trasy a po dnešních zkušenostech (černá ferrata never more!) zavrhuje 12ti a více hodinové trasy. Se spoustou nových nápadů a žbluňkajícím čajem v břiše jdeme spát, ne ovšem komáři.

Pítrš

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

Vzdušná trasa...

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

Čtvrtek 17. 7. 1997

Croda di Lago

Budíček dnes obstarali karabiníci, kteří nás slušně, ale neúprosně vyhánějí ven ze stanů. Po snídani odjíždíme pod náhorní planinu Croda di Lago, která je naším dnešním cílem.

První pokus o přiblížení se náhorní planině končí neúspěchem (zákaz vjezdu), ale napodruhé už narážíme na správnou cestu a parkujeme v průmyku cca 2200 m. n. m.

Počasí je zatím nadějně, takže obtěžkáni piknikovou výstrojí (víno apod.) vyrážíme. Za chvíli jsme v sedle, z něhož vede cesta vzhůru na planinu. Začíná pršet, po chvíli však zase přestává, takže začínáme piknikovat. Při

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

dobrém vínu debatujeme o všem možném. Mraky však začínají klesat, takže končíme piknik a klesáme taky (dolů do údolí), přičemž nás pronásleduje vytrvalý déšť.

Z parkoviště v průsmyku odjíždíme do Cortiny, kde se dovídáme, že další 3 dny bude pršet (a dál se neví). Odjíždíme tedy přespat do opuštěného statku nad Cortinou s tím, že se ráno rozhodneme, co dál. Záhy přijíždějí staří známí Valmezáci s dostatečnou zásobou vína, takže odcházíme spát až pozdě v noci.

Michal

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

Pátek a sobota 18.–19. 7. 1997

Chčije a chčije. Jedem opět do Cortiny. Předpověď počasí se nemění. Je a bude hnusně. Stopař z Brna si u nás v autě nechal baťůžek. Hledáme karimatku. Baťůžek jsme jeli vrátit a karimatku jsme nenašli.

Začíná „den velkého přesunu“. Jedeme do Bolzana. Z celé cesty mám naléhavý pocit v žaludku. Doprava, doleva, doprava, doleva. . . Koupili jsme karimatku a fičíme do Merana a dál na průsmyk. . . Je tu nádherná krajina, jedeme údolím, ve stráních rostou vinice, ozářené louky a úplně nahoře skalnaté štíty. A je tady průsmyk. Šplháme do výšek a hledáme místo na spaní. Citroen je skvělé auto. Až vyrostem, všichni si ho určitě koupíme. Parkujeme v lese – ale fuj. Jsou tu hovínka a vložky. Peťa našel nádherné místo. Rovná loučka, říčka, lavičky, pohoda.

Do soboty se probouzíme do lepšího počasí, ledovec a mraky nad námi. Sobota je den velkého válení, žraní, vaření čaje, psychologických úvah a šachu. Šachy jsou v kursu. Je to kupodivu velmi vzrušující hra. Čas ubíhá a počasí se lepší. Zítřka určitě vyrazíme na Ortler.

Jaga

Neděle 20. 7. 1997

Suťovisko

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

Po ranním sbalení (. . . vyjdeme v devět. . . v jedenáct vyrážíme) docházíme po cestě č. 14 směrem na Berghütte. Cesta by neměla ztrácet výšku, opravdu ji neztrácí, ale asi po hodině mizí v kotli, kde jsou ledovce a suť. Traverzujeme na ledovec s plnou polní na zádech (stany, spacáky, cepíny, mačky, lano. . .) a cepínama sekáme stupy do suti.

Po dvou hodinách praseň v suti a po ledovci se cesta objevuje a přicházíme na chatu Berghütte, kde si hloupě nebereme vodu.

Vrchol Ortles

Po krátké svačince sledování obdivnými pohledy víkendáků vyrážíme na rif. Payer. Cesta je vcelku bezproblémová, potkáváme ovce a plánujeme skopové

k večeri. Docházíme na chatu v podvečer a testujeme podmínky: čaj a čtvrt litru vína za 80 kaček, flaška vody bratru za sto.

Dovolí nám hodit bivak na terase (přespání uvnitř za 180 na hlavu), zatímco hloupí Maďaři, kteří dorazili před námi, bivakují na sněhu. Dělíme se na rumunskou sekci, která bere vodu ze záchodu, a středoevropskou, která roztápí sněh. V klidu a pohodě odcházíme spát se spoustou plánů na ranní vstávání v 6 hodin a útok na Ortler.

Pítrs

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

Pondělí 21. 7. 1997

Žízeň, Pítrs žere sníh

Původní plán vstát v 7 nebo v 8 se nevydařil. Nejdřív nás v půl páté vzbudil bratr, který se šel vyčůrat. Pak začali venku hulákat Maďaři. A v 6 už bylo ve spacáku tak zima, že jsem musel vstát. A když už jsem vzhůru já, tak proč ne všichni?

Vaříme a razíme na Ortler (3899 m). Nejdřív jdeme po skalním hřebínku, trocha lezení a tak. Pak asi 200 m nahoru po ledovci k bivaku a odtud už jen 600 m na vrchol.

Občas děláme přestávky, aby Jaga mohla natlačit zpět do hrudníku své plíce.

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

Reklama na dětský opalovací krém

Na vrcholku je krásně, výhledy, obědváme.

Ortler – Pondělí 21. 7. 1997

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

Vrcholová část kopce

A valíme dolů. 900 m na Payer hütte a pak 1400 m dolů do údolí a ještě posledních 400 m nahoru na naše tábořiště. Hurá, jsme doma. Najíst, vyčurat a spát.

Martin

První

Obsah

Poslední

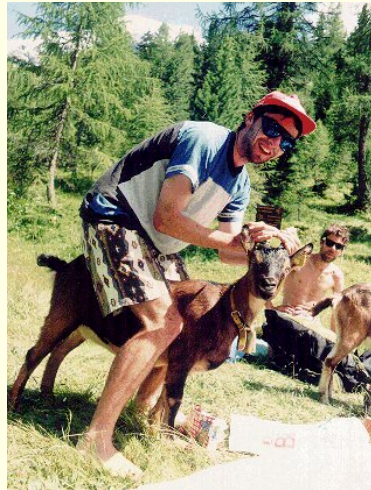
Zpět

Konec

Adamello

Úterý 22. 7. 1997

Kamzíci

Jaga vstává jako první, v ruce třímá ručník, tupě zírám do proudu a pomalými pohyby – zdůrazňuji – *pomalými* pohyby tahá kartáček zleva doprava. Po krátké relaxaci v perličkové koupeli přichází od potoka úplně nová ženská.

Postupně všichni vyjíždějí na svých karimatkách ze stanů. Oskar mlátí, všichni se válí a počítají svaly, které nebolí. Jde to snadno. Velmi snadno.

Adamello – Úterý 22. 7. 1997

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

Dopoledne trávíme každý po svém. Jaga a Pítrš lapají bronz, my s brášou ve stínu čteme a Michal si zalezl do auta a poslouchá Spirituály. Krásné dopoledne. Ležet ve spacáčku, pozorovat mravenečky na levém boku a oslnivě bílý masív Ortleru při převalení na bok pravý.

Pak obídek, perličková koupel v ledovcovém potůčku. Motýlci – feťáci na zpoceném ručníku. Ještě, že přišli ti kamzíci (teda ony to asi byly kozy, ale ta podoba!). Na krku měli zvonce a byli tak přítulní, že jsme se zvedli a odjeli na Adamello.

Petr

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

Středa 23. 7. 1997

Brzy kol 8 hodiny vstáváme na našem přepychovém paloučku. Ani ne v 10 vyrážíme autem pod Adamello. Ale co to? Asi ve 1300 m. n. m. je cesta zatarasená a dál se nejede. Hm. Takže se asi pěkně projdeme – asi o 700 m výš.

Je vedro, počasí vypadá bouřkově a my se serpentinami plazíme k jezerům. Nad jezery svačinka a hurá na Rif. Garibaldi (asi 2500 m. n. m.). Pauza. Oběd. Valí se mraky z údolí, není nic vidět. Čekáme, jestli se počasí nezlepší. Nezlepšilo.

Vyrážíme. Na sněhu nasazujeme mačky a valíme do kopce. Konečně dojdeme pod stěnu, na které je o necelých 200 m výš bivak. Stěnou padá dolů spousta vody ze dvou potoků. Občas taky nějaký šutr. Lezeme nahoru. Jaga se jistila až moc pečlivě, a tak se pod vodopádkem pěkně vykoupala, než se jí podařilo vycvaknout karabinu.

A už jsme na bivaku. 9 postýlek ve 3 vrstvách, teplíčko, večere. Pohoda. Kecáme. Jaga vypráví své jeskyňářské zážitky. Venku prší.

Martin

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

Čtvrtek 24. 7. 1997

Východ slunce nad ledovcem

Už brzy ráno začal bratr hulákat, že prý je venku pěkně. Nu což, vstaneme. A ono opravdu, venku je docela hezky. Od hrany hřebene sice občas vylétají mraky, ale nad celou obrovskou plochou ledovce je jasno. Snídáme a vyrážíme na vrchol (3554 m).

Ani ne za 2 hodiny jsme nahoře. Výhled se však po chvíli halí do mlhy a nic moc není vidět. Slavíme Michalovy a Jaginy narozky – dáváme si rumíka. A jak se nám pak pěkně šlapalo dolů. Tak lehce! Někteří (Peťa) dokonce při sbíhání ledového pole zkoušeli létat, ale neskončilo to jinak,

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

než pěknou držkou (a všichni se dobře zasmáli). Sotva docházíme na bivak, začíná zase pršet. Uf, máme štěstí.

A tak si v klidu dáme oběd a ani ne za dvě hodiny už je zase hezky. Sbíháme na chatu Garibaldi. Po cestě jsme si skvěle zalyžovali ve sněhových polích. Sotva jsme došli, začalo pršet. Aspoň jsme mohli napsat dopis Kohodálovi do Indie.

A zase se udělalo pěkně. Tentokrát počasí vydrželo až do večera a my jsme mohli v klidu sejít z hor na naše tábořiště, kde jsme svařákem a dalšími dobrůtkami ještě jednou oslavili narozeniny.

Martin

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

Pátek a sobota 25.–26. 7. 1997

Hory už nás asi nechtějí či co. Venku se dělá hnusně, a tak odjíždíme směrem do Rakouska. Chceme se ještě někde zastavit, ale v Rakousku je ještě hůř, vypadá to na další záplavy, a tak jedeme furt dál a dál. Už je noc a valíme na Brno. Zpíváme si za jízdy všechny písničky, na které si vzpomeneme. Ani ne ve 3 ráno jsme doma.

Poté, co jsme asi v 10 vstali, jsme se odebrali na pravou a mocnou brněnskou pizzu, čímž akce definitivně skončila. Tož zase někdy někde!

Martin

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

Obsah

Dolomiti

Neděle 13. 7. 1997

Pondělí 14. 7. 1997

Úterý 15. 7. 1997

Středa 16. 7. 1997

Čtvrtek 17. 7. 1997

Ortler

Pátek a sobota 18.–19. 7. 1997

Neděle 20. 7. 1997

Pondělí 21. 7. 1997

Adamello

Úterý 22. 7. 1997

Středa 23. 7. 1997

Čtvrtek 24. 7. 1997

Pátek a sobota 25.–26. 7. 1997

Obsah

První

Obsah

Poslední

Zpět

Konec

